

မိုးသက်တန်

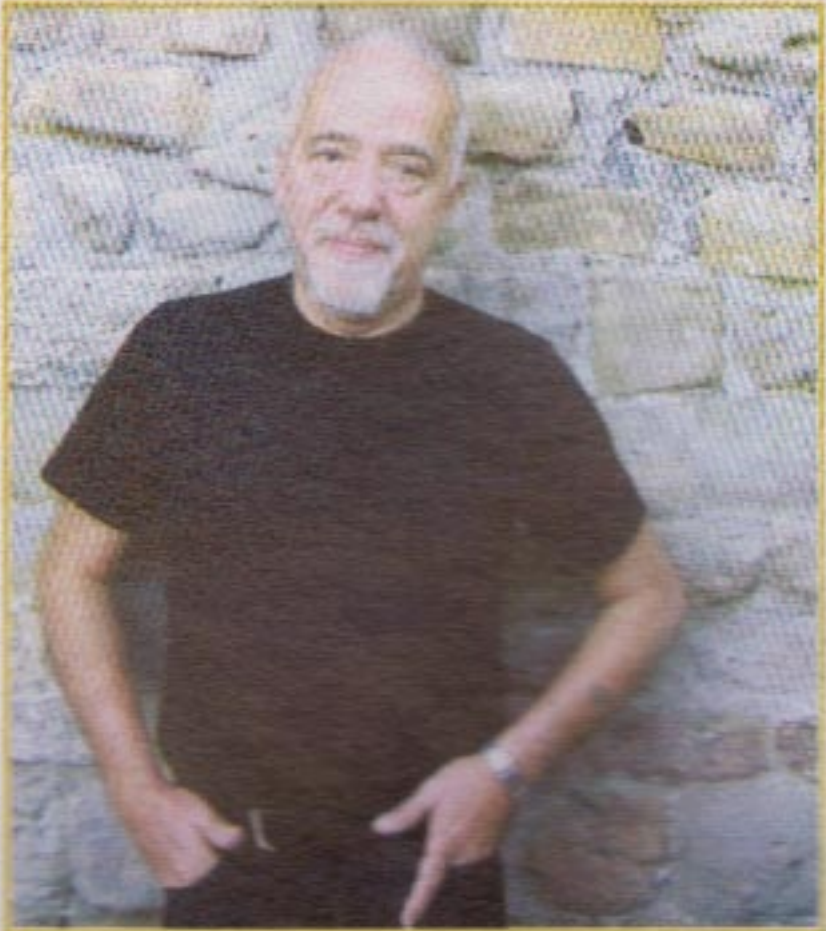
ဒိုးကျောင်းသားကဲ့ အနုပညာ လွန် ဖြစ်

THE ALCHEMIST
PAULO COELHO

သိုးကျောင်းသားရဲ့
အနတ္တလွင်ပြင်
THE ALCHEMIST PAULO COELHO

မူရင်းစာရေး ပေါ်လိုကိုးဟို(၁၉၄၇-)

ပေါ်လိုကိုးဟိုဟာ လူဖတ်အများ ဆုံး စာရေး ဆရာတစ်ယောက်
ဖြစ်ရုံမျှမက ခေတ်ပြိုင် စာရေး ဆရာတွေ အပေါ်လည်း
စာပေဩဇာအလွမ်းမိုးနိုင်ဆုံး စာရေး ဆရာ တစ်ယောက်အ ဖြစ်
သတ်မှတ်ခံထားရပါတယ်။

ပေါ်လိုကိုးဟိုကို ဘရာဇီးနိုင်ငံရဲ့ ရီယိုဒီဂျနေးရိုးမြို့မှာ ၁၉၄၇ ခုနှစ် တွင်
မွေးဖွားခဲ့တယ်။ စာပေနယ်ထဲတွင် ခြေစုံပစ်မဝင်ခင်မှာ ကိုးဟိုရဲ့ ဘဝဟာ အမျိုးမျိုး
အဖုံဖုံ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကဇာတ်ဒါရိုက်တာ၊ သရုပ်ဆောင်၊ တေးရေး ဆရာ
ဖြစ်ခဲ့တဲ့အပြင် သတင်းထောက်အ ဖြစ်လည်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။

၁၉၇၀ မှာ ဥပဒေကျောင်းကို ပြီးအောင် မတက်ဘဲ တောင်အမေရိက၊
မြောက်အာဖရိက၊ မက္ကဆီကိုနဲ့ ဥရောပကို လှည့်လည်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ ကာလမှာ
သူဟာ ဟစ်ပီတစ်ယောက်လိုပဲ နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘရာဇီးကို ပြန်လာပြီး နှစ် နှစ်
လောက်အကြာမှာ တင် သူဟာ နာမည် ကြီး တေးရေး ဆရာတစ်ယောက်
ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၇၄ ခုနှစ် မှာ တော့ ကိုးဟိုဟာ အခိုက်အတန့်လောက်
ထောင်ကျခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်တုန်းက ဘရာဇီးမှာ အာဏာရှင်စနစ်
ဖြစ်ထွန်းနေတဲ့ ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၈၂ ခုနှစ် မှာ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံး ဝတ္ထု ဖြစ်တဲ့ Hell Archives ကို
ထုတ်ဝေခဲ့ပေမယ့် အောင်မြင်မှုမရှိခဲ့ပါဘူး။ တတိယ စာအုပ် ဖြစ်တဲ့ The Pilgrimage
ရေး ပြီး နောက်တစ်နှစ် မှာ The Alchemis ကို ဖြန့်ချိခဲ့ပါတယ်။ အစက
အရောင်းအေးခဲ့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ သမိုင်း တစ်လျှောက် အရောင်းရဆုံး
ဘရာဇီးစာအုပ်တစ်အုပ်အ ဖြစ် မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

*

စကားဦး

ပေါ်လိုကိုးဟိုရဲ့ The Alchemist ကို ပထမဦးဆုံး စဖတ်ပြီးတဲ့နောက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ထိထိရှရှ ဖြစ်တဲ့ ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ပဲလို့ ကျွန်တော် ခံစားမိခဲ့ပါတယ်။ ဝတ္ထုက သိပ်ကောင်းနေတော့ ဒုတိယ အကြိမ်၊ တတိယအကြိမ် ကျွန်တော် ထပ်ဖတ် ဖြစ်တယ်။ ဖတ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ တော့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်တယ်။ မြန်မာပြန်တော့မယ်လို့ပေါ့။ ကျွန်တော် ဖတ်မိတဲ့ ခေတ်ပြိုင်နိုင်ငံတကာစာပေထဲက ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ထိရှပြီး မြန်မာစာပေလောကအတွက် သင့်တော် မယ်ထင်လို့ထင်ရင် ဘာသာမ ပြန်ဘဲ မနေနိုင်တာကလည်း ကျွန်တော့်ဝသီ ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီတော့ ကျွန်တော် မြန်မာပြန်ဆိုမိခဲ့ပါ တယ်။

The Alchemist ဟာ ရိုးရှင်းလွယ်ကူတဲ့ ပုံပြင်ဆန်ဆန်ဝါကျတွေ နဲ့ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထား ပေမယ့် ရသမြောက်တဲ့ စာပေအနုပညာ လက်ရာတစ်ခု ဖြစ်သလို၊ စာဖတ်သူတွေ ကို ဘဝနေနည်း ဒဿနတွေ ၊ နှလုံးသားတွေ ၊ ခွန်အားတွေ ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါ ကြောင့်လည်း The Alchemist ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အုပ်ရေသန်းပေါင်းနှစ် ဆယ်ကျော် ရောင်းချထားရ ပြီး ဖြစ်သလို ဘာသာစကားပေါင်း ၂၀ အထိ ဘာသာပြန်ဆိုခြင်းခံရတာ ပဲလို့ ထင်မိပါတယ်။

ပေါ်လိုကိုးဟိုဟာ ဒီစာအုပ်နဲ့အတူ လူတွေ ရဲ့ နှလုံးသားတွေ ကို သက်ဝင်နှိုးကြားစေပါတယ်။ The Alchemist ကို ဖတ်ရှုပြီးတဲ့နောက် လူသန်းပေါင်းများ စွာရဲ့ဘဝတွေ ဟာ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာ တယ်လို့ နိုင်ငံတကာမှာ ပြောကြဆိုကြတာကို တွေ့ ရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီစာအုပ်ဟာ လူတွေ ကို သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အိပ်မက်တွေ နောက်ကို ရဲဝံ့စွာလိုက်ပါရဲစေတာကြောင့်လို့ပဲ ကျွန်တော် ထင်မိပါတယ်။

လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်အိပ်မက်တွေ ရှိတတ်ကြပါတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်အိပ်မက်၊ ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ့်နှလုံးသားရဲ့ တောင့်တမှုဟာ ပုဂ္ဂလခေါ်သံ (personal calling)(ဝါ)(personal legend) လို့ ပေါ်လိုကိုးဟိုက အမည် နာမ သတ်မှတ်ပေးထားပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့အိပ်မက်တွေ နောက် ရဲ့ဝံ့စွာ လိုက်ပါရဲစေဖို့ ပေါ်လိုကိုးဟိုက ဝတ္ထုပါဇာတ်ကောင် သိုးကျောင်းသားလေး ဆန်တီယာဂိုကနေတစ် ဆင့် တိုက်တွန်းထားပါတယ်။

ကျွန်တော် တို့တွေ လည်း ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် တို့ရဲ့ အိပ်မက်တွေ နောက် ရဲ့ဝံ့စွာလိုက်ပါကြပါစို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါရစေ။

မိုးသက်ဟန်

*

အဖွင့်

အင်္ဂါရတ်ဆရာသည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ သည်စာအုပ်က လှည်း အတွင်း သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ယူလာခဲ့သော စာအုပ် ဖြစ်သည်။ စာရွက်များ ကို ဟိုသည်လှန်လှော ကြည့်ရင်း နာစီဆက်စ်အကြောင်း ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို သူ တွေ့ ရှိသွားလေ၏ ။

နာစီဆက်စ်၏ ဒဏ္ဍာရီကို အင်္ဂါရတ်ဆရာ သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ နာစီဆက်စ်မှာ ရေကန်နံဘေး တွင် ထိုင်ကာ သူ၏ အလှကို တစ်မဲ့စိမ့် ထိုင်ကြည့်နေခဲ့သည့် လူငယ်လေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ လူငယ်က လေး နာစီဆက်စ်သည် ထိုသို့ ကြည့်နေရခြင်းကို နှစ်သက် လွန်းလှ၏ ။ မနက်ခင်းတစ်ခုတွင် တော့ နာစီဆက်စ်မှာ ရေကန်အတွင်း ကျကာ ရေနစ်သွားရှာ၏ ။ သူကျသွားရာနေရာတွင် ပင် ပန်းကလေး တစ်ပွင့် ဖူးပွင့်လာကာ နာစီဆက်စ်ဟုပင် အမည် တွင် လာခဲ့သည်။

သို့ ရာတွင် စာအုပ်ကိုရေး သားသူက ဇာတ်လမ်းကို ထိုသို့ အဆုံးသတ်ခဲ့ခြင်း မရှိချေ။

နာစီဆက်စ်သေဆုံးသွားချိန်တွင် တောစောင့်နတ်သမီးများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ တစ်ချိန်က ရေချိုကန်မှာ ငန်ကျိသော မျက်ရည်များ ဖြင့် ပြည့်နေသော ကန်အ ဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်ကို နတ်သမီးများ တွေ့ ရှိခဲ့သည်ဟု စာရေး သူက ရေး ထား၏ ။

“မင်း ဘာကြောင့် ငိုကြွေးရတာ လဲ” ဟု နတ်သမီးများ က ရေကန်ကိုမေးသည်။

“နာစီဆက်စ်အတွက် ငိုရတာ ပါ” ဟု ရေကန်ကပြန်ဖြေသည်။

“နာစီဆက်စ်အတွက် ငိုတယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါဘူး” ဟု နတ်သမီးများ က ဆိုသည်။ “ငါတို့တောထဲမှာ သူ့ကိုလိုက်ခဲ့ပေမယ့်

မင်းတစ်ယောက်တည်းသာ သူ့အလှကို လက်တစ်ကမ်းအကွာ က မြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့တယ်”

“ဘာပြောတယ်...နာဆီဆက်စ်ဟာ လှလို့လား” ကန်က မေးသည်။

“မင်းထက်ပဲ ဘယ်သူက သိနိုင်မှာ မို့လဲ” နတ်သမီးများ က အံ့သြတကြီး မေးရှာသည်။ “ဘာပဲ ပြောပြော သူဟာ နေ့တိုင်း မင်းရဲ့ကမ်းနဖူးမှာ ဒူးထောက်ပြီး သူ့အလှကို ကြည့်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ကန်ဟာ အခိုက်အတန့် တိတ်ဆိတ်သွားပြီး နောက်တော့မှ ထုတ်ဖော်ပြောလာခဲ့သည်။

“ကျွန်မ နာဆီဆက်စ်အတွက် ငိုတာတော့မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ နာဆီဆက်စ် ချောလှတဲ့ အကြောင်း တစ်ကြိမ်မှ သတိမထားမိခဲ့ဖူးဘူး။ ကျွန်မဘာကြောင့်ငိုရသလဲဆိုတာ ပြောပြပါမယ်။ ကမ်း ပေါ်မှာ ဒူးထောက်ပြီး သူ့လာကြည့်တဲ့နေ့တိုင်း ကျွန်မဟာ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ကျွန်မရဲ့အလှထင်ဟပ်နေတာကို မြင်တွေ့ ရလို့ပါပဲ”

“သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပဲ” အဂ္ဂိရတ်ဆရာ တွေ မိသည်။

*